

skal jeg ikke her fordybe mig i. Jeg nøjes med ved denne Lejlighed at sige, at Lovforslaget bærer Præg af en meget overfladisk Behandling fra Ministeriets Side. Medens man om Ædruelighedskommissionens Forslag i al Almindelighed kunde sige, at det var et godt Forhandlingsgrundlag, vil dette ikke være Tilfældet med det foreliggende Lovforslag.

Skulde man ved denne første Behandling fremsætte alle de Bemærkninger, der kunde være Anledning til at gøre, vilde det være et stort Arbejde. Jeg skal derfor væsentlig holde mig til Hovedpunkterne og navnlig til de Punkter, hvor dels meget gennemgribende Forandringer foreslaas, dels væsentlige Indvendinger kan gøres. Dog skal der ikke overfor Lovforslaget lyde lutter Kritik fra min Side. Lovforslaget har ogsaa sine gode Sider, som jeg særlig ønsker at fremhæve. Det er med Glæde, jeg ser, at der nu stilles strengere Krav til den næringsberettigede Person, og at den Kontrol, som man gennem Lovgivningen ønsker at have med Erhvervets Udøvere, udstrækkes til at omfatte ikke alene Indehaveren af Forretningen, men ogsaa en Del af hans Personale. De strengere Straffebestemmelser har ogsaa min Sympati. Ligeledes ser jeg gerne, at Antalsgrænsen forrykkes paa en saadan Maade, at Antallet af Beværtninger indskrænkes. Forskellige Foranstaltninger, som tager Sigte paa at forhindre de uheldige Forhold, der hidtil har været til Stede ved en Del Beværtninger, navnlig i Storbyerne, jfr. Politiaassistent Hakon Jørgensens Udtalelser i Kommissionens Betænkning, og som indirekte skal virke til Forbedring af Forholdene og derigennem til Højnelse af Beværterstanden og af Næringens Omdømme i Befolkningen, maa enhver selvfølgelig være glad for.

Men man maa være forsigtig med ikke samtidig med, at man indfører Bestemmelser, der tager Sigte i den nys nævnte Retning, at indføre andre Bestemmelser, der skaber en vis Utryghed overfor Næringens Udøvelse. Der maa være Garanti for, at Udøverne af denne Næring ikke er underkastede Vilkaarlighed fra de Myndigheders Side, i hvis Haand det ligger at give Bevillingerne. Dersom man ikke sørger for saadanne Garantier, risikerer man let, at der ikke skabes Interesse for Tilgangen til denne Næring indenfor den Del af Befolkningen, hvis baade moralske og økonomiske Stilling vil være en Borgen for, at der paa dette Omraade skabes bedre og sundere Forhold end hidtil. Det nytter ikke at nægte, at Forholdene indenfor Beværter-

standen ikke hidtil har været, som de burde. Men det er ikke uden Interesse at se, hvilke Bestræbelser de næringsdrivende gennem deres udmærkede Organisationer er i Gang med for selv at virke i Retning af Forbedring. Den Opfattelse af Nødvendigheden heraf, der kommer indefra, er efter min Mening mere værdifuld end nok saa mange Lovbestemmelser. Forstaaelsen af, at Love skal opfyldes til Punkt og Prikke, at det ikke gælder om at finde Udveje til Omgaaelse af Love, og udpræget Ansvarsfølelse hos en Organisations Ledere og de enkelte Medlemmer i Udøvelsen af deres Erhverv maa man hilse med Tilfredshed. Skabes der imidlertid ikke Garantier imod Vilkaarlighed, river man ned med den ene Haand, hvad man bygger op med den anden. At saadanne Garantier maa til, synes at have staaet Kommissionens Flertal klart. Derimod har et Mindretal, der tilhører Forbudstilhængerne, fuldstændig set bort herfra, og Indenrigsministeren har fulgt Mindretallet. Heri ligger en af de væsentligste Anker, man kan have imod det foreliggende Forslag. Jeg har hørt gennem Referater fra Møder, der har været holdte ude i Landet mellem Forbudstilhængere og -modstandere, at Forbudssagitorer skal have udtalt: „Vore Modstandere ser gerne, at der bliver reguleret indenfor Beværternæringen, saaledes at denne af Befolkningen kan betragtes som en lige saa hæderlig Næring som en hvilken som helst anden Næring. Men heri er der en Fare; thi kommer man først saa vidt, at det gaar op for Befolkningen, at Beværtninger drives paa en saadan Maade, at der ingen Anker er at rette imod deres Udøvere, og disse skulde komme til at staa i et godt Omdømme i Befolkningen, saa glider vi bort fra Forbudet. Derfor ønsker vi Afholdsfolk ikke Reguleringen, men Spiritus afskaffet gennem Forbud“. Det er Udtalelser, som er faldet, efter at Indenrigsministeren har forelagt sit Forslag. Selv om Kommissionens Mindretal staaer disse Forbudssagitorer temmelig nær, vil jeg dog haabe, at det ikke har været saadanne Motiver, der har gjort sig gældende ved Afgivelse af deres Mindretalsindstilling. Der er imidlertid Grund til at fæste sin Opmærksomhed ved saadanne Udtalelser; det vil da være lettere at gennemskue eventuelle Forslag fra den Side under Forslagets Gang gennem Rigsdagens Ting. Thi det er en Selvfølge, at Rigsdagens Medlemmer maa og vil se bort fra ethvert Forsøg paa at gøre dette Lovforslag til en Agitation for Ideer, som intet har med Loven som Næringslov at skaffe.